

Ràdio ↓ Televisió ↓ Revista ↓

“(...) esdevinc Jo tot dient Tu”

Escrit per [Caterina Molina](#) el 5 maig 2011 a [Opinió](#) · 0 Comentaris

autor

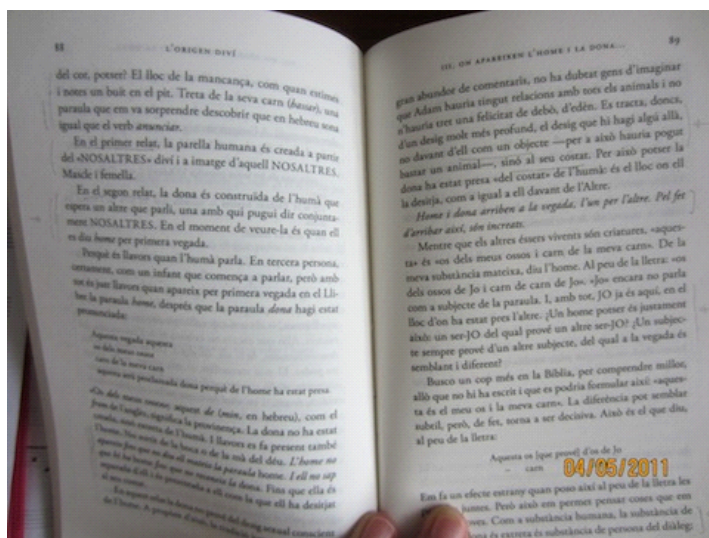

Caterina Molina

Escriure i fer-ho d'una forma autocentrada no és fàcil. Algú et demana que escriguis el que vulguis en dues pàgines, més o menys. I aleshores moltes “coses” s'apressen, s'empenyen... a la teva ment. I, durant un segon, dubtes, perquè, en realitat, el que et ve a la ment no són coses, sinó relacions. La relació que tu tens amb el que se't mostra.

La invasió de Líbia; les violacions de dones i infants libis com a “arma de guerra”; igual que passa al Congo; com va passar a Bòsnia; i a la guerra del 36 a Espanya; com passa a totes les guerres... Les “armes de guerra” s'usen, com l'assassinat, per sotmetre, per humiliar. Perquè, en contextos de violència, l'agressor no parla, no dialoga, ni espera cap diàleg. És un simple actor. “Vaig obeir”, deien alguns nazis després de la derrota.

Quan els mitjans “naturalitzen” la guerra, l'assassinat, les agressions, les polèmiques, les rivalitats ... és el passat que pren la iniciativa. Un passat on el Jo encara no ha fet la seva presència. Perquè, en totes aquestes situacions “naturalitzades”, no es va a escoltar l'altre, els seus sofriments. Sinó que se n'infligeixen de nous des d'una posició arrogant, inconscient. Són els mateixos sofriments que s'han patit a la infància i al llarg de la història: violències, abusos, negacions, humiliacions. El sistema mortal i mortífer per a l'ànima es reproduïx, com en el pederasta que, en no poder parlar dels abusos que ha sofert, va a buscar els infants orfes que deixen els Tsunamis i les guerres per “alleujar” la tensió que li provoca un passat que l'ha negat com a subjecte. El pederasta, el violent, en repetir el mal que els han fet, reproduïxen la història de sofriment d'on vénen.

Quan s'ataca amb armes o amb paraules l'altre (calúnnia, mala fe, mentides), sigui quina sigui la posició des de la qual es faci, es projecta un passat, un passat de ferides que no han curat. Perquè no se n'ha parlat obertament, lliurement i sense por. Penso en el jutge Garzón. Aquest home ens posa sobre la pista d'un passat, i de la repressió històrica, institucional, d'aquest passat, històric és personal. La repressió i el fet que encara no se'n pugui parlar sense ser castigat, el fet que no se'ns deixi veure el que s'ha de veure per comprendre, és un signe, com se'ns diu repetidament des de la psicoanàlisi i des de la poesia, que el passat tornarà, perquè aquest torna, cada cop més

COL·LABORADORS

ROSAD ELS VENTS

PLAZA JANÉS

BLOG: Pocas Luces

Robot Emilio 8 juliol 2012

Seguro que os acordaréis de el gran Robot Emilio, juguete deseado por todos los niños que ansiaban tener un esclavo a su servicio que les sirviera el vaso de leche con magdalenas. Personalmente nunca tuve uno y eso me provocó diversos traumas, entre ellos el de querer ser medio robot como Terminator. Aquí vemos [...]

Aleix Pla

Els + llegits

Comentaris + recents

Llums a la xarxa

RSS Feed

Twitter

Facebook

Vimeo

Youtube

terrible, per donar-nos l'ocasió de fer una conquesta. I en el terreny de l'esperit, una conquesta sempre és de més Jo, o de més ànima, entre Jo i Tu.

Segons Marie Balmory, psicoanalista, quan una persona diu, lliurement, en primera persona, allò que ha viscut sense poder parlar, el sofriment i la tristesa s'acaben. El Jo només pot advenir quan hi ha una segona persona amb el paper de Tu.

D'acord amb aquesta autora, la consulta psicoanalítica i els mites occidentals de la creació posen en evidència el paper fonamental de la paraula. El subjecte no pot ser creat ni tampoc pot salvar-se seguint un altre subjecte. El subjecte no es fa present utilitzant simplement la primera persona gramatical, ni sota amenaces, ni sota la pressió de la por. L'ésser que parla no es fa present en qualsevol lloc ni de qualsevol manera. Home o dona, cadascú ha de portar la seva ànima. I l'ànima apareix en el somni, en un quadre, en un poema, quan un humà accedeix a la primera persona, Jo, a través de la paraula. El Jo no menteix, a diferència dels personatges parladors que la cultura occidental ens obliga a assumir. La instància subjecte requereix d'una presència i d'una llei.

D'una banda, la llei d'alteritat comporta que l'home ha de respectar l'altre, que és diferent. En respectar-lo, el puc conèixer, però no el conec si me'l menjo, si l'assimilo a mi. Quan reconec un altre subjecte, accepto un límit al propi poder. "Si acceptem aquest límit, guanyem una cosa que l'omnipotència no ens podria donar: la presència." I el veritable Jo no sorgeix mai sense la possibilitat que un altre també el digui. Aquesta és la llei de la paraula.

Quan s'admeten els atacs contra un poble, s'alimenta l'odi i l'autoodi, perquè l'assassinat és tan mortal per als qui maten com per a les víctimes. L'assassí mai no diu Tu. El lloc des d'on es mata és diferent del lloc des d'on es parla. Matant el cos d'un altre, l'assassí mata la seva ànima. "Qui ha pres mai la iniciativa de matar si no ha sofert prèviament l'assassinat psíquic?".

El Jo tendeix a fer-se reconèixer per un altre subjecte.

Es diu que la societat de la comunicació apropa els uns als altres, però el que revela l'avenç tècnic en una societat de no subjectes, és que, abans de conèixer l'altre, preferim repetir el que diu l'amo, que, sigui quina sigui la forma que adopti, demana submissió a la seva paraula, que repeteix com més vegades millor. Per això Berlusconi ha volgut apropiat-se dels mitjans, per això es fan callar els escriptors "no correctes", per això la publicitat insisteix a fer de l'altre un objecte.

En ofegar les veus personals, en ofegar la veu del que és diferent, s'ofega la possibilitat de construir una comunitat autèntica, una comunitat de consciència, l'única possible, on trobar l'altre, una presència subjectiva que em respecta, és l'únic motiu d'alegria. Perquè l'esperit, com diu Martin Buber i Marie Balmory, no està en el Jo, sinó en el Jo i Tu. I l'ésser humà, sigui dona o home, "és capaç de respondre al seu Tu quan entra en relació amb la totalitat del seu ésser. Únicament gràcies a la seva força de relació, l'home és capaç de viure en l'esperit". I esperit, ànima o Jo és el que li falta conquerir a occident.

Gadafi o Hussein, o el dictador de torn que hi hagi, no són els libis o els iraquians, com Aznar no eren els espanyols. Es contribueix a fomentar la confusió quan s'equipara la "política" d'un dictador amb el poble que la pateix. Quina "política" s'ensenya quan es defensa la política de la força? S'està ensenyant que no es creu en el diàleg, encara que s'aconselli teòricament el diàleg.

I és que el diàleg, com diu Jaspers, és una relació horitzontal, d'A més B. Neix d'una matriu crítica i genera crítica. Es nodreix de l'amor, de la humilitat, de l'esperança, de la fe, de la confiança.

Però, sovint, quan es parla d'amor, d'humilitat, de fe, de confiança, algú pot escoltar amb estranyesa aquestes paraules, com oblidant que "l'Amor és la responsabilitat d'un Jo per un Tu", i ignorant que en això es fonamenta la igualtat dels humans.

Caterina Molina

Tags: [caterina molina](#), [escriure](#), [guerra](#), [invasió a líbia](#), [llibre](#), [Marie Balmory](#), [poesia](#)

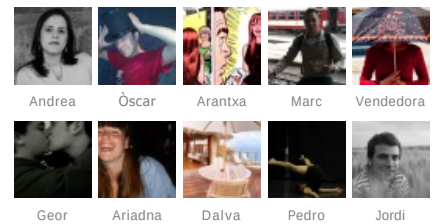
Find us on Facebook

Llums de la Ciutat

793 people like Llums de la Ciutat.

Facebook social plugin

Fes un comentari

Your name

Your name is required

Your email

An email address is required

Website

Message

Envia el comentari

☒ Notify me of follow-up comments by email.

☒ Notifica'm per correu electrònic si hi ha entrades noves.

Tags

Search

@llumsmedia

llumsmedia.com

Popular tags

joves, cultura, barcelona, crisi, entrevista, cine, exposició, Opinió, ràdio, barça, crítica, cinema, política, música, catalunya, CIU, eleccions, llums de la ciutat, jornades blanquerna, reportatge, TV3, twitter, xarxes socials, art, tv, futbol, 2.0, FP, PSOE, periodisme

